Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MELCHIOR WATHELET
prednesené 26. marca 2015 [1]

Vec C-89/14

A2A SpA
proti
Agenzia delle Entrate

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Corte suprema di cassazione (Taliansko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Štátna pomoc — Rozhodnutie o vymáhaní protiprávnej pomoci — Metóda výpočtu úrokov uplatniteľných na toto vymáhanie — Nariadenie (ES) č. 794/2004 — Článok 11 — Zložené úroky — Článok 13 — Dátum nadobudnutia účinnosti — Vnútroštátna právna úprava, ktorá odkazuje na ustanovenia nariadenia (ES) č. 794/2004 stanovujúce uplatnenie zložených úrokov — Ustanovenia, ktoré nie sú uplatniteľné ratione temporis na rozhodnutie o vymáhaní — Všeobecné zásady práva Únie“

I – **Úvod**

1. Návrh na začatie prejudiciálneho konania, doručený do kancelárie Súdneho dvora 21. februára 2014, bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou A2A SpA (ďalej len „A2A“) a Agenzia delle Entrate (daňový úrad), ktorý sa týka vymáhania pomoci vyhlásenej za protiprávnu a nezlučiteľnú so spoločným trhom rozhodnutím Komisie 2003/193/ES z 5. júna 2002 o štátnej pomoci vo forme oslobodenia od dane a úverov za zvýhodnených podmienok poskytnutých Talianskom podnikom verejnej služby, ktorých väčšinovým akcionárom sú verejné subjekty [2] [*neoficiálny preklad*] od spoločnosti A2A.

2. Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 14 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] [3] a článkov 9, 11 a 13 nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie (ES) č. 659/1999 [4].

3. Vnútroštátny súd sa konkrétne pýta, či tieto ustanovenia bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá s odvolaním sa na články 9 a 11 nariadenia č. 794/2004 uplatňuje na výpočet dlžných úrokov z vymáhanej pomoci metódu zložených úrokov. Hneď na úvod však zdôrazňujem, že podľa článku 13 tohto nariadenia, na ktorý sa vnútroštátna právna úprava neodvoláva, tento výpočet nebol na predmetnú štátnu pomoc uplatniteľný *ratione temporis*.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.
2 — Ú. v. EÚ L 77, 2003, s. 21.
3 — Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339.
4 — Ú. v. EÚ L 140, s. 1; Mim. vyd. 08/004, s. 3.

II – **Právny rámec**

A – *Právo Únie*

1. Rozhodnutie 2003/193

4. Komisia prijala 5. júna 2002 rozhodnutie 2003/193, ktorého články 2 a 3 uvádzajú:

„Článok 2

Trojročné oslobodenie od dane z príjmu právnických osôb stanovené v článku 3 ods. 70 zákona č. 549 z 28. decembra 1995 a v článku 66 ods. 14 zákonného dekrétu č. 331 z 30. augusta 1993, zmeneného na zákon zákonom č. 427 z 29. októbra 1993 a výhody vyplývajúce z úverov poskytnutých podľa článku 9a zákonného dekrétu č. 318 z 1. júla 1986, v prospech akciových spoločností s väčšinovou účasťou verejných subjektov, zriadených podľa zákona č. 142 z 8. júna 1990, sú štátnou pomocou v zmysle článku [107 ods. 1 ZFEÚ].

Táto pomoc nie je zlučiteľná so spoločným trhom.

Článok 3

Taliansko prijme všetky opatrenia nevyhnutné na to, aby od príjemcu vymohlo protiprávne poskytnutú pomoc uvedenú v článku 2.

K vymáhaniu pomoci dochádza bezodkladne podľa vnútroštátnych postupov, pokiaľ tieto umožňujú účinný a okamžitý výkon rozhodnutia.

Pomoc, ktorá sa má vymôcť, zahŕňa úroky odo dňa, keď príjemca prijal protiprávnu pomoc, až do dňa jej skutočného vrátenia. Úroky sa vypočítajú na základe referenčnej sadzby na výpočet ekvivalentu príspevku regionálnej pomoci.“ [*neoficiálny preklad*]

5. Rozhodnutie 2003/193 bolo talianskej vláde doručené 7. júna 2002.

2. Nariadenie č. 659/1999

6. Článok 14 tohto nariadenia s názvom „Vymáhanie pomoci“ uvádza:

„1. Kde sa prijímajú záporné rozhodnutia v prípadoch protiprávnej pomoci, Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby vymohol pomoc od príjemcu (ďalej sa označuje len ako ‚rozhodnutie o vymáhaní‘). Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva spoločenstva.

2. Pomoc, ktorá sa má vymáhať podľa rozhodnutia o vymáhaní, bude zahŕňať úrok s príslušnou sadzbou stanovenou Komisiou. Úrok bude splatný od dátumu, kedy protiprávna pomoc bola k dispozícii príjemcovi, do dátumu jej vymáhania.

3. Bez toho, aby bolo dotknuté akékoľvek nariadenie Súdneho dvora Európskych spoločenstiev podľa článku [278 ZFEÚ], vymáhanie sa bude realizovať bez meškania a v súlade s postupmi podľa vnútroštátneho práva daného členského štátu za predpokladu, že umožnia okamžité a účinné vykonanie rozhodnutia Komisie. Na tento účel a v prípade konania na národných súdoch dané členské štáty podniknú všetky potrebné kroky, ktoré sú k dispozícii v ich príslušných právnych systémoch, vrátane predbežných opatrení, bez dopadu na právo spoločenstva.“

3. Nariadenie č. 794/2004

7. Články 9 a 11 nariadenia č. 794/2004 sú zaradené do kapitoly V nazvanej „Úroková sadzba pre vymáhanie neoprávnenej pomoci“.

8. Článok 9 tohto nariadenia, nazvaný „Spôsob stanovenia úrokovej sadzby“, uvádza:

„1. Ak v osobitnom rozhodnutí nie je ustanovené inak, úrokovou sadzbou, ktorá má byť použitá pre vymáhanie štátnej pomoci, poskytnutej v rozpore s článkom [108 ods. 3 ZFEÚ], bude ročná percentuálna sadzba, určená pre každý kalendárny rok.

…“

9. Článok 11 nariadenia č. 794/2004, s názvom „Spôsob použitia úrokov“, spresňuje:

„1. Úrokovou sadzbou, ktorá má byť použitá, bude sadzba, ktorá platila v deň prvého poskytnutia neoprávnenej pomoci príjemcovi.

2. Úroková sadzba bude používaná na zostavenom základe až do dňa vrátenia pomoci. Úroky, ktoré vznikli v predchádzajúcom roku, budú úročené v každom nasledujúcom roku.

3. Úroková sadzba, uvedená v odseku 1, bude používaná počas celého obdobia až do dňa vrátenia. …“

10. Článok 13 nariadenia č. 794/2004, ktorý je zaradený do kapitoly VI s názvom „Záverečné ustanovenia“, sa týka nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia. Prvý odsek tohto článku stanovuje, že „toto nariadenie nadobúda účinnosť dvadsiaty deň odo dňa jeho uverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie*“. Piaty odsek tohto článku stanovuje, že „články 9 a 11 sa uplatňujú v súvislosti s každým rozhodnutím o vrátení, oznámeným po dni nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia“ (teda po 20. máji 2004), čo nie je prípad predmetného rozhodnutia Komisie v prejednávanej veci, ktoré bolo oznámené 7. júna 2002.

B – *Vnútroštátne právo*

11. Článok 1283 talianskeho občianskeho zákonníka stanovuje:

„Ak neexistuje iná prax, zo splatných úrokov môžu vznikať úroky iba odo dňa podania súdneho návrhu alebo účinkom dohody uzatvorenej po splatnosti týchto úrokov a v každom prípade iba ak ide o úroky dlžné aspoň šesť mesiacov.“

12. Článok 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185 z 29. novembra 2008 o naliehavých opatreniach na pomoc domácnostiam podnikom a zamestnanosti zameraných na zmenu vnútroštátneho strategického rámca prostredníctvom protikrízových opatrení [5], zmenený, doplnený a upravený na zákon zákonom č. 2 z 28. januára 2009 [6] (ďalej len „zákonný dekrét č. 185/2008“ [7]) stanovuje:

„Úroky sa vypočítajú podľa ustanovení uvedených v kapitole V nariadenia (ES) č. 794/2004…“

13. Podľa Corte suprema di cassazione (Kasačný súd), odkaz v článku 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008 len na kapitolu V nariadenia č. 794/2004, a nie zároveň na jeho kapitolu VI, ktorá stanovuje prechodné ustanovenie článku 13 piateho odseku, znamená, že zložené úroky sa musia uplatniť aj na predmetné vymáhanie, aj keď sa týkajú rozhodnutia Komisie, ktoré predchádzalo nadobudnutiu účinnosti tohto nariadenia. [8]

III – **Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka**

14. A2A vznikla zlúčením spoločností ASM Brescia SpA a AEM SpA.

15. V období medzi rokmi 1996 až 1999 boli ASM Brescia SpA a AEM SpA oslobodené od dane z príjmu právnických osôb a od miestnej dane z príjmu na základe uplatnenia daňového zvýhodnenia stanoveného vnútroštátnou právnou úpravou v prospech akciových spoločností s väčšinovou účasťou verejných subjektov.

16. Rozhodnutím 2003/193 z 5. júna 2002 a doručeným 7. júna 2002 bolo toto oslobodenie od dane označené za „štátnu pomoc“, ktorá je protiprávna a nezlučiteľná so spoločným trhom.

17. Súdny dvor v rozsudku Komisia/Taliansko (C-207/05, EU:C:2006:366) rozhodol, že „Talianska republika si tým, že neprijala v stanovenej lehote opatrenia nevyhnutné na vymáhanie pomoci, o ktorej sa rozhodlo, že je protiprávna a nezlučiteľná so spoločným trhom, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 3 a 4 rozhodnutia Komisie [2003/193]“.

18. V nadväznosti na tento rozsudok taliansky zákonodarca upravil vymáhanie predmetnej pomoci najmä prijatím článku 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008, podľa ktorého mali byť úroky vypočítané v súlade s ustanoveniami kapitoly V nariadenia č. 794/2004, to znamená pri uplatnení metódy zložených úrokov.

5 — Riadna príloha GURI č. 280 z 29. novembra 2008.

6 — Riadna príloha GURI č. 22 z 28. januára 2009.

7 — Treba uviesť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania tiež odkazuje na článok 1 zákonného dekrétu č. 10 z 15. februára 2007, zmeneného, doplneného a upraveného na zákon zákonom č. 46 zo 6. apríla 2007, ďalej len „zákonný dekrét č. 10/2007“, ktorý je nazvaný „Výkon rozsudku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 1. júna 2006 vo veci C-207/05. Výkon rozhodnutia Komisie 2003/193/ES z 5. júna 2002“. Podľa vnútroštátneho súdu článok 1. zákonného dekrétu č. 10/2007 má rovnaké znenie ako článok 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008 a článok 19 zákonného dekrétu č. 135 z 25. septembra 2009, zmenený, doplnený a upravený na zákon zákonom č. 166 z 20. novembra 2009 (riadna príloha GURI č. 274 z 24. novembra 2009). Vnútroštátny súd však nevysvetľuje vzťah medzi týmito troma ustanoveniami. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania v každom prípade vyplýva, že relevantná časť rozhodnutia Commissione Tributaria Regionale della Lombardia (Regionálny daňový úrad v Lombardii) č. 99/19/10 (ktoré je predmetom odvolania na vnútroštátnom súde) odkazuje na článok 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008. Moju analýzu preto výrazne obmedzím na toto ustanovenie.

8 — Hoci sa článok 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008 nepopierateľne uplatňuje na štátne pomoci, ktoré majú byť vymáhané podľa rozhodnutia 2003/193, zdôrazňujem, že z vnútroštátneho právneho rámca uvedeného vnútroštátnym súdom nie je jasné, či sa metóda zložených úrokov uplatnila alebo sa stala uplatniteľnou iba na štátnu pomoc, ktorá sa má vymôcť v súlade s týmto rozhodnutím, a nie na iné protiprávne pomoci.

19. A2A podala na Commissione Tributaria Regionale della Lombardia (regionálny daňový úrad v Lombardii) návrh na preskúmanie daňových výmerov [9], ktoré jej boli doručené [10] na účely vymáhania dane, ktorú ASM Brescia SpA a AEM SpA nezaplatili pri uplatnení oslobodenia od predmetnej dane, kvalifikovaného za „protiprávnu pomoc“.

20. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Commissione Tributaria Regionale della Lombardia vo svojom rozsudku č. 99/19/10 predovšetkým rozhodol, že „výpočet úrokov na zloženom základe [bol] správny, keďže sa vykonal v súlade s článkom 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008…, podľa ktorého sa úroky [mali] vypočítať podľa ustanovení kapitoly V nariadenia (ES) č. 794/2004…, obmedzujúc sa na uznanie praxe už zaužívanej Európskou komisiou prinajmenšom od roku 1997“.

21. A2A podala proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok na Corte suprema di cassazione (Vyšší odvolací súd), v ktorom predovšetkým uviedla, že tento záver Commissione Tributaria Regionale della Lombardia porušuje „ustanovenia článku 3 rozhodnutia 2003/193 v spojení s ustanovením článku 13 nariadenia (ES) č. 794/2004“.

22. A2A z toho vyvodzuje rozpor vnútroštátnej právnej úpravy prijatej na účely výpočtu úrokov, a síce článku 24 zákonného dekrétu č. 185/2008, s právom Únie, keďže odkazuje na nariadenie č. 794/2004, ktorého články 9 a 11 stanovujú prísnejší režim výpočtu úrokov ako ten, ktorý sa uplatňoval predtým, kým podľa článku 13 piateho odseku tohto nariadenia sa uvedený režim uplatňuje na každé rozhodnutie o vymáhaní oznámené po dátume nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia (teda od 20. mája 2004), a preto nie na rozhodnutie 2003/193.

23. Corte suprema di cassazione na jednej strane uvádza, že nijaké ustanovenie práva Únie výslovne nezakazuje členským štátom prijať takéto pravidlo, no na druhej strane, že:

— nariadenie č. 794/2004 je jasné v tom, že ním stanovená metóda použitia úrokov sa uplatňuje na rozhodnutia o vymáhaní oznámené po dátume jeho nadobudnutia účinnosti,

— ku dňu prijatia rozhodnutia 2003/193 v júni 2002 ani právo Únie, ani judikatúra Súdneho dvora nespresňovali, že úroky, ktoré sa majú použiť pri vymáhaní pomoci, sa majú vypočítať na zloženom základe, pričom prax Komisie dokonca v tomto ohľade odkazovala na ustanovenia vnútroštátneho práva, a

— talianske právo pripúšťa výpočet úrokov z úrokov (kapitalizáciu) vo vzťahu ku každej peňažnej pohľadávke a teda aj vo vzťahu k pohľadávkam štátu, iba za podmienok stanovených článkom 1283 talianskeho občianskeho zákonníka.

9 — Zo spisu, ktorý vnútroštátny súd predložil do kancelárie Súdneho dvora vyplýva, že konanie vo veci samej sa týka nasledujúcich daňových výmerov: daňový výmer č. R1P3101304/2009 IRPEG + ILOR 1996, daňový výmer č. TMB030200374/2009 IRPEG 1998, daňový výmer č. TMB030200379/2009 IRPEG 1999, daňový výmer č. TMB030200381/2009 IRPEG 1998, daňový výmer č. TMB030200382/2009 IRPEG 1999 a daňový výmer č. R1P3100012/2009 IRPEG + ILOR 1997.

10 — Podľa spisu, ktorý vnútroštátny súd predložil do kancelárie Súdneho dvora, a podľa návrhu na začatie prejudiciálneho konania boli úroky, ktoré sú uvedené v týchto daňových výmeroch, vypočítané podľa ustanovení kapitoly V nariadenia č. 794/2004, na ktoré odkazuje článok 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008.

24. Za týchto podmienok Corte suprema di cassazione rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Majú sa článok 14 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] a články 9, 11 a 13 nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie (ES) č. 659/1999 vykladať tak, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vo vzťahu k vymáhaniu štátnej pomoci, vyplývajúcemu z rozhodnutia Komisie oznámeného 7. júna 2002 stanovuje, že úroky sa určujú na základe ustanovení kapitoly V nariadenia (ES) č. 794/2004 (konkrétne jeho článkov 9 a 11), teda s použitím úrokovej sadzby založenej na režime zložených úrokov?“

IV – **Konanie na Súdnom dvore**

25. Talianska vláda, A2A a Európska komisia predložili písomné pripomienky. Keďže žiadny z dotknutých účastníkov konania o to nepožiadal, Súdny dvor rozhodol, že rozhodne bez pojednávania.

V – **Analýza**

A – *Odkaz na vnútroštátne právo na účely výpočtu úrokov za obdobie, ktoré predchádza nariadeniu (ES) č. 794/2004*

26. Otázka, ktorú položil Corte suprema di cassazione, sa týka toho, či právo Únie bráni vnútroštátnej právnej úprave, a síce zákonnému dekrétu č. 185/2008, ktorý stanovuje uplatnenie metódy zložených úrokov na vymáhanie protiprávnej pomoci s odvolaním sa na nariadenie č. 794/2004, ktoré túto metódu stanovuje v jeho článku 11, hoci predmetné rozhodnutie o vymáhaní pomoci bolo talianskej republike oznámené pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia.[11]

27. Je nesporné, že v súlade s článkom 13 piatym odsekom nariadenia č. 794/2004 sa články 9 a 11 tohto nariadenia neuplatňujú *ratione temporis* na rozhodnutie 2003/193 preto, lebo toto rozhodnutie bolo Talianskej republike oznámené pred nadobudnutím účinnosti daného nariadenia.[12] Z toho vyplýva, že nariadenie č. 794/2004 stanovuje uplatnenie metódy zložených úrokov na vymáhanie protiprávnej pomoci iba vtedy, keď bolo rozhodnutie o vymáhaní oznámené po dátume nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia.

28. Taliansky zákonodarca sa prijatím článku 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008 zámerne rozhodol použiť metódu zložených úrokov na pomoc, ktorá sa má vymôcť na základe rozhodnutia 2003/193, hoci toto rozhodnutie predchádza dátumu nadobudnutia účinnosti článku 11 nariadenia č. 794/2004. Navyše zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že článok 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008 sa líši od článku 1283 talianskeho občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje výpočet úrokov na zloženom základe iba v určitých prípadoch a za veľmi prísnych podmienok.

11 — Treba uviesť, že táto otázka sa týka iba metódy výpočtu úrokov uplatniteľných na vymáhanie predmetnej protiprávnej pomoci a nie na samotnú zásadu jej vymáhania s úrokmi v súlade s článkom 14 ods. 2 nariadenia č. 659/1999. Všeobecný súd totiž rozsudkom z 11. júna 2009 zamietol žalobu o neplatnosť, ktorú podali AEM SpA a ASM Brescia SpA, navrhujúc zrušenie článkov 2 a 3 rozhodnutia 2003/13. Pozri rozsudky Všeobecného súdu ASM Brescia/Komisia (T-189/03, EU:T:2009:193) a AEM/Komisia (T-301/02, EU:T:2009:191), potvrdené v rámci konania o kasačnom opravnom prostriedku rozsudkami A2A/Komisia (C-318/09 P, EU:C:2011:856) a A2A/Komisia (C-320/09 P, EU:C:2011:858).

12 — Pozri body 5 a 10 týchto návrhov.

29. A2A sa domnieva, že článok 13 piaty odsek nariadenia č. 794/2004 „predstavuje nepochybnú časovú prekážku“ a že vzhľadom na to, že rozhodnutie 2003/193 „bolo prijaté 5. júna 2002 a Talianskej republike oznámené 7. júna 2002, teda pred nadobudnutím účinnosti nariadenia č. 794/2004 20. mája 2004, je zrejmé, že v rámci jednoduchého výkonu tohto rozhodnutia nemôže odkaz na predmetné nariadenie (z roku 2004) odôvodniť uplatnenie zložených úrokov (stanovených týmto nariadením)“.

1. Právo Únie platné pred nariadením č. 794/2004 nestanovovalo žiadnu metódu výpočtu zložených úrokov

30. Treba konštatovať, že len na základe neuplatniteľnosti *ratione temporis* článku 11 nariadenia č. 794/2004 na rozhodnutie 2003/193, pri neexistencii iných skutočností a pri medzere v texte tohto nariadenia nemožno vyvodiť, že právo Únie bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje uplatnenie metódy zložených úrokov na vymáhanie protiprávnej pomoci, o ktorú ide v konaní vo veci samej. Hoci článok 13 piaty odsek nariadenia č. 794/2004 jasne ukladá členským štátom povinnosť uplatniť metódu zložených úrokov na vymáhania protiprávnej pomoci od ním určeného dátumu, znenie tohto ustanovenia nezakazuje jej uplatnenie pred týmto dátumom.

31. Okrem toho zdôrazňujem, že k dátumu prijatia a oznámenia rozhodnutia 2003/193 v júni 2002 nijaké ustanovenie práva Únie ani judikatúra Súdneho dvora či Všeobecného súdu nestanovovali ani nevylučovali výber konkrétnej metódy výpočtu úrokov uplatniteľnej na vymáhanie protiprávnej pomoci. [13]

32. V tomto smere treba uviesť, že hoci článok 14 ods. 2 nariadenia č. 659/1999 stanovuje, že „pomoc, ktorá sa má vymáhať podľa rozhodnutia o vymáhaní, bude zahŕňať úrok s príslušnou sadzbou stanovenou Komisiou“, toto ustanovenie mlčí o tom, či tieto úroky majú byť vypočítané na jednoduchom alebo zloženom základe.

33. Okrem toho, pokiaľ ide o rozhodnutie 2003/193, jeho článok 13 stanovuje, že „k vymáhaniu pomoci dochádza bezodkladne podľa vnútroštátnych postupov, pokiaľ tieto umožňujú účinný a okamžitý výkon rozhodnutia“ a že „pomoc, ktorá sa má vymôcť, zahŕňa úroky odo dňa, keď príjemca prijal protiprávnu pomoc, až do dňa jej skutočného vrátenia“, „úroky sa vypočítajú na základe referenčnej sadzby na výpočet ekvivalentu príspevku regionálnej pomoci“. Napriek spresneniam o období a referenčnej sadzbe [14] na výpočet úrokov, rozhodnutie 2003/93 neuvádza nič o otázke, či sa majú úroky [15] vypočítať podľa metódy jednoduchých alebo zložených úrokov.

2. Právo Únie, ktoré predchádzalo nariadeniu č. 794/2004, sa v otázke výpočtu úrokov odvoláva na vnútroštátne právo

34. Hoci Súdny dvor v rozsudku Komisia/Département du Loiret (C-295/07 P, EU:C:2008:707, bod 83) rozhodol, že „metóda aktualizácie protiprávnej pomoci predstavuje otázku hmotnoprávnu, nie procesnú“, z tohto rozsudku tiež vyplýva, že pred prijatím nariadenia č. 794/2004 a pri chýbajúcom ustanovení rozhodnutia o vymáhaní o tom, či štátna pomoc, ktorá sa má vymôcť, musí alebo nemusí byť aktualizovaná na základe zloženej úrokovej sadzby, vrátenie sumy protiprávnej pomoci sa musí uskutočniť podľa ustanovení vnútroštátneho práva, vrátane ustanovení týkajúcich sa úrokov

13 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Département du Loiret (C-295/07 P, EU:C:2008:707, body 46 a 82). Súdny dvor v bode 46 tohto rozsudku konštatuje, že Komisia vo svojom oznámení 2003/C 110/08 z 8. mája 2003 o úrokových sadzbách uplatniteľných v prípade vymáhania protiprávnej pomoci [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 110, s. 21, ďalej len „oznámenie z roku 2003“) „výslovne uznala, že vznikla otázka, či tieto úroky majú byť jednoduché alebo zložené, a považovala za nevyhnutné objasniť v tejto súvislosti svoje stanovisko. Informovala preto členské štáty a dotknuté strany, že v každom rozhodnutí nariaďujúcom vrátenie protiprávnej pomoci, ktoré prijme v budúcnosti, uplatní zloženú úrokovú sadzbu“.

14 — Pozri analogicky článok 9 nariadenia č. 794/2004.

15 — Pozri analogicky článok 11 nariadenia č. 794/2004.

z omeškania z pohľadávok štátu.[16] Súdny dvor teda uznal, že prax zaužívaná Komisiou spája otázku zdanenia úrokov a ich výpočtu s procesnými postupmi vrátenia a v tejto súvislosti odkázal na vnútroštátne právo.[17] Súdny dvor v tomto rozsudku uviedol, že francúzske právo stanovovalo uplatnenie jednoduchej úrokovej sadzby. Domnieval sa teda, že predmetné rozhodnutie o vymáhaní sa má vykladať v tom zmysle, že úroky vzťahujúce sa na obdobie od vydania tohto rozhodnutia do dňa vrátenia pomoci sa vypočítajú na základe jednoduchej sadzby.

35. Na základe toho sa domnievam, že článok 3 rozhodnutia 2003/193, ktorý stanovuje, že vrátenie predmetnej pomoci sa musí uskutočniť v súlade s postupmi vnútroštátneho práva dotknutého členského štátu, necháva otvorenú otázku metódy výpočtu úrokov. Na základe toho mala Talianska republika možnosť výberu medzi uplatnením úrokov na zloženom alebo jednoduchom základe.[18] Dodávam, že taliansky zákonodarca si síce zvolil využitie metódy stanovenej nariadením č. 794/2004, no bez akejkoľvek zmienky o jeho zámere splniť tým povinnosť, ktorú mu ukladá právo Únie.

B – *Stanovuje právo Únie obmedzenia výkonu tejto slobody?*

36. V tomto ohľade je zjavné, že článok 3 rozhodnutia 2003/193 vykonáva článok 14 nariadenia č. 659/1999, ktorý upravuje postup vymáhania protiprávnej pomoci členskými štátmi.

37. Podľa článku 14 ods. 1 nariadenia (ES) č. 659/1999, kde sa prijímajú záporné rozhodnutia v prípadoch protiprávnej pomoci, Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby pomoc vymohol od príjemcu. Tento odsek dodáva, že Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva Únie.

38. Podľa článku 14 ods. 3 prvej vety sa vymáhanie bude realizovať bez meškania a v súlade s postupmi podľa vnútroštátneho práva daného členského štátu za predpokladu, že umožnia okamžité a účinné vykonanie rozhodnutia Komisie. Na tento účel dotknuté členské štáty podniknú v súlade s článkom 14 ods. 3 poslednou vetou všetky potrebné kroky, ktoré sú k dispozícii v ich príslušných právnych systémoch, vrátane predbežných opatrení, bez dopadu na právo Únie.

39. Podmienky stanovené v článku 14 ods. 3 nariadenia č. 659/1999 iba vyjadrujú požiadavky zásady efektivity zakotvenej v judikatúre Súdneho dvora.[19] V súlade s touto zásadou efektivity, ako bola konkretizovaná ustálenou judikatúrou v oblasti štátnej pomoci, má členský štát, ktorý je podľa rozhodnutia Komisie povinný zabezpečiť vrátenie protiprávne poskytnutej štátnej pomoci, v súlade so zásadou procesnej autonómie slobodu vo voľbe prostriedkov, ktorými si túto povinnosť splní, pokiaľ zvolené opatrenia nebudú narušovať pôsobnosť a účinnosť práva Únie[20] a budú dodržiavať všeobecné zásady práva Únie a základné práva.[21]

16 — Komisia uviedla „vo svojom liste členským štátom SG(91) D/4577 zo 4. marca 1991, že konečné rozhodnutie, ktorým konštatuje nezlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom, bude zahŕňať vrátenie sumy pomoci už zaplatenej protiprávne, pričom vrátenie sa uskutoční podľa ustanovení vnútroštátneho práva vrátane ustanovení týkajúcich sa úrokov z omeškania z pohľadávok štátu s tým, že úroky začnú bežne plynúť odo dňa poskytnutia dotknutej protiprávnej pomoci“. Svojím oznámením v súvislosti s obsolentným charakterom určitých právnych predpisov týkajúcich sa politiky v oblasti štátnej pomoci (Ú. v. EÚ C 115, 2004, s. 1) Komisia informovala členské štáty a dotknuté tretie osoby, že už nebude uplatňovať tento list. Z tohto oznámenia vyplýva, že „po prijatí nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004… sa viaceré z týchto predpisov stali obsolentnými. Predmetné predpisy sa týkajú povinnosti oznámenia, postupov oznámenia vrátane zrýchlených postupov oznámenia, výročných správ, lehôt a vymáhania protiprávnej pomoci“. Rozsudok Komisia/Département du Loiret (C-295/07 P, EU:C:2008:707, body 83 a 84).

17 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Département du Loiret (C-295/07 P, EU:C:2008:707, body 80 až 86).

18 — Podľa môjho názoru článok 3 rozhodnutia 2003/193, ktorého znenie je takmer identické s predmetným ustanovením rozsudku Komisia/Département du Loiret (C-295/07 P, EU:C:2008:707), výslovne spája otázku uloženia úrokov s procesnými postupmi vymáhania a v tomto smere odkazuje na vnútroštátne právo.

19 — Pozri rozsudok Scott a Kimberly Clark (C-210/09, EU:C:2010:294, bod 20 a citovanú judikatúru).

20 — Rozsudok Scott a Kimberly Clark (C-210/09, EU:C:2010:294, bod 21).

21 — Rozsudok Komisia/Nemecko (C-527/12, EU:C:2014:2193, bod 39).

40. Na základe toho treba overiť, či uplatnenie metódy zložených úrokov v súlade s takou vnútroštátnou právnou úpravou, akou je vnútroštátna úprava vo veci samej, nenarušuje pôsobnosť a účinnosť práva Únie a či nie je v rozpore so základnými právami alebo niektorou všeobecnou zásadou práva Únie. Povinnosti vyplývajúce z ochrany všeobecných zásad uznávaných v právnom poriadku Únie totiž zaväzujú aj členské štáty, keď vykonávajú právne predpisy Únie,[22] v predmetnom prípade článok 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 a článok 3 rozhodnutia 2003/193.

1. Predmetné opatrenie vo vzťahu k účinnosti práva Únie v oblasti štátnej pomoci

41. Podľa ustálenej judikatúry zrušenie protiprávnej pomoci jej vymáhaním je logickým následkom konštatovania jej protiprávnosti. Vrátením pomoci jej príjemca stratí výhodu, ktorú na trhu požíval voči svojim konkurentom, a nastolí sa skoršia situácia, existujúca pred poskytnutím pomoci.[23]

42. Okrem toho, ako sa uvádza v oznámení z roku 2003, účelom protiprávnej pomoci, ktorá sa má vrátiť, je „poskytnúť príjemcovi finančné prostriedky za podmienok podobných strednodobým bezúročným pôžičkám. Preto sa použitie zložených úrokov javí ako nevyhnutné, aby finančné výhody vyplývajúce z takejto situácie boli celkom eliminované“.[24] Z toho vyplýva, že uplatnenie zložených úrokov iba aktualizuje finančnú hodnotu protiprávnej pomoci, ktorá bola poskytnutá príjemcovi.

43. Na základe toho taká vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá stanovuje vrátenie úrokov vypočítaných na zloženom základe z poskytnutej protiprávnej pomoci a ktorá tým sleduje vylúčenie všetkých finančných výhod, ktoré táto pomoc zabezpečila, vrátane vedľajších[25], môže viesť k opätovnému nastoleniu bežných podmienok hospodárskej súťaže, ktoré boli narušené predmetnou protiprávnou pomocou,[26] a tým zabezpečiť pôsobnosť a účinnosť práva Únie v oblasti štátnej pomoci.

2. Predmetné opatrenie vo vzťahu k nečinnosti Talianskej republiky a ochrane všeobecných zásad legitímnej dôvery a právnej istoty

44. A2A uvádza, že omeškanie s vymáhaním pomoci vo veci samej a skutočnosť, že k nemu došlo až po rozhodnutí Súdneho dvora o nesplnení povinnosti Talianskej republiky v rozsudku Komisia/Taliansko (C-207/05, EU:C:2006:366), musia byť pripísané výlučne „nečinnosti“ tohto štátu. Podľa spoločnosti A2A uplatnenie zložených úrokov tým predstavuje „daň zaplatenú bez právneho dôvodu“.

45. Toto tvrdenie nemožno prijať.

46. Uplatnenie zložených úrokov od dátumu získania protiprávnej pomoci až do dátumu jej skutočného vrátenia iba umožňuje, aby výška vrátenej pomoci zodpovedala skutočnej hodnote pomoci, ktorú získala A2A, nič viac.[27] Nemôže teda ísť o daň alebo o „daňovú povinnosť splnenú bez právneho dôvodu“.

22 — Rozsudok Gerekens a Procola (C-459/02, EU:C:2004:454, bod 21).

23 — Rozsudok Unicredito Italiano (C-148/04, EU:C:2005:774, bod 113 a citovaná judikatúra).

24 — Pozri tiež odôvodnenie 13 nariadenia č. 794/2004, ktoré stanovuje, že „štátna pomoc môže byť poskytnutá na zníženie strednodobých finančných potrieb prijímajúceho podniku…“.

25 — Pozri analogicky rozsudok Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia (C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, bod 159), v ktorom Súdny dvor rozhodol, že „obnovenie predchádzajúcej situácie môže byť nevyhnutne dosiahnuté, len ak vrátenie pomoci sprevádzajú úroky plynúce od dátumu poskytnutia pomoci a ak uplatnené úrokové sadzby predstavujú úrokové sadzby používané na trhu. V opačnom prípade si príjemca prinajmenšom zachová výhodu zodpovedajúcu bezplatnému finančnému preddavku alebo zvýhodnenej pôžičky“.

26 — Pozri rozsudok Scott a Kimberly Clark (C-210/09, EU:C:2010:294, bod 22 a citovaná judikatúra).

27 — Pozri body 42 a 43 týchto návrhov.

47. A2A sa tiež domnieva, že ochrana legitímnej dôvery bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava retroaktívne zbavila určitú osobu právne chráneného očakávania, že jej povinnosť vrátenia bude zaťažená iba jednoduchými úrokmi. Uvádza ďalej, že akty inštitúcií a vnútroštátne opatrenia, ktoré ich vykonávajú, musia byť určité a predvídateľné, aby umožnili dotknutým subjektom odhadnúť ich účinok v reálnom čase a presne poznať rozsah povinností, ktoré im stanovujú. Podľa spoločnosti A2A táto povinnosť právnej istoty platí osobitne prísne v prípadoch, keď ide o právnu úpravu, ktorá môže viesť k finančnej záťaži pre jednotlivcov.

48. Hoci vo všeobecnosti zásada právnej istoty, ktorá patrí medzi všeobecné zásady uznané právnym poriadkom Únie a ktorá zaväzuje aj členské štáty, keď vykonávajú právne predpisy Únie,[28] „nedovoľuje, aby účinnosť aktu začala pred jeho uverejnením“,[29] na rozdiel od toho, čo uvádza A2A si nemyslím, že vnútroštátna právna úprava vo veci samej sa uplatňuje retroaktívne.

49. Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru totiž nevyplýva, čo však musí overiť vnútroštátny súd, že zákonný dekrét č. 185/2008 retroaktívne uplatnil metódu zložených úrokov na už vrátenú štátnu pomoc, alebo že nadobudnutie jeho účinnosti predchádzalo dátumu jeho uverejnenia. Uvádzam, že k dátumu zaslania daňových výmerov sporných vo veci samej[30] bol zákonný dekrét č. 185/2008 už uplatniteľný, keďže jeho článok 36 stanovuje dátum nadobudnutia jeho účinnosti v deň jeho uverejnenia v *Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana*, teda 29. novembra 2008.[31]

50. Okrem toho, hoci platí, že metóda zložených úrokov použitá na výpočet dlžných úrokov z pomoci, ktorá má byť vymáhaná v súlade s rozhodnutím 2003/193, nebola uplatniteľná ani v práve Únie, ani v talianskom práve pred prijatím zákonného dekrétu č. 185/2008, a teda ani pri prijatí a oznámení tohto rozhodnutia, z ustálenej judikatúry však vyplýva, že nová norma sa priamo uplatní na budúce následky situácie, ktorá nastala počas účinnosti predchádzajúcej normy.[32]

51. Keďže pomoc vo veci samej nebola vrátená a nebola ani predmetom vyššie citovaných daňových výmerov pred uverejnením zákonného dekrétu č. 185/2008, článok 24 ods. 4 tohto zákonného dekrétu nemožno považovať za článok, ktorý pôsobí na situáciu existujúcu pred nadobudnutím účinnosti.

52. Z uvedeného vyplýva, že pripomienky spoločnosti A2A o retroaktívnom uplatnení metódy zložených úrokov a z toho vyplývajúcom porušení zásad legitímnej dôvery a právnej istoty nemožno uznať.

53. Uvádzam tiež, že uverejnením zákonného dekrétu č. 185/2008 sa uplatnenie metódy zložených úrokov na výpočet dlžných úrokov z protiprávnej pomoci, ktorá sa má vymôcť na základe rozhodnutia 2003/193, stalo určitým a jeho uplatnenie predvídateľným pre osoby podliehajúce súdnej právomoci.

28 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Gerekens a Procola (C-459/02, EU:C:2004:454, bod 21 až 24).

29 — Pozri rozsudok Holandsko/Rada (C-110/97, EU:C:2001:620, bod 151 a citovanú judikatúru). Navyše, podľa ustálenej judikatúry, hmotnoprávne pravidlá musia byť na účely zabezpečenia dodržiavania zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery vykladané ako pravidlá vzťahujúce sa na situácie, ktoré vznikli pred nadobudnutím ich účinnosti len v rozsahu, v akom z ich znenia, účelu alebo štruktúry jasne vyplýva, že im má byť takýto účinok priznaný [v tomto zmysle pozri tiež rozsudok Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, EU:C:2002:57, bod 49)].

30 — Zdá sa, že tieto daňové výmery boli vydané v roku 2009, čo ešte musí overiť vnútroštátny súd. Pozri poznámku pod čiarou 9 týchto návrhov.

31 — Keďže zákonný dekrét č. 10/2007 nadobudol účinnosť 16. februára 2007, moja analýza sa uplatňuje *mutatis mutandis* na jeho článok 1. Pozri poznámku pod čiarou 7 týchto návrhov.

32 — Rozsudok Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, EU:C:2002:57, bod 50 a citovaná judikatúra).

C – *Predmetné opatrenie vo vzťahu k základným právam*

54. Po prvé, tak ako Komisia uvádzam, že vzhľadom na to, že vymáhanie pomoci zvýšenej o úroky vypočítané na zloženom základe smeruje iba k striktnému obnoveniu predchádzajúcej zákonnej situácie, taká vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, nepredstavuje sankciu [33] a nemôže byť považovaná za neprimeranú vo vzťahu k cieľom sledovaným článkami 107 ZFEÚ a 108 ZFEÚ. [34] Okrem toho je zrejmé, že ani v prípade neexistencie sankcie nie je uplatniteľný článok 49 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorého „nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu“.

55. Po druhé je potrebné, aby som vykonal analýzu tvrdenia spoločnosti A2A týkajúceho sa diskriminácie.

56. Podľa spoločnosti A2A podniky ako príjemcovia pomoci, ktorým sú určené príkazy na úhradu založené na článku 24 zákonného dekrétu č. 185/2008, boli v odlišnej a horšej situácii než tie podniky, ktorých sa týkajú rozhodnutia o vymáhaní pomoci, ktoré boli prijaté v rovnakom čase alebo pred rozhodnutím 2003/193, [35] voči ktorým neboli pri vymáhaní pomoci uplatnené zložené úroky.

57. Ak zásada rovnosti zaobchádzania predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, zakotvenú v článkoch 20 a 21 Charty [36], z ustálenej judikatúry vyplýva, že uvedená zásada vyžaduje, aby sa v porovnateľných situáciách nepostupovalo rozdielne a v rozdielnych situáciách rovnako, ak takýto postup nie je objektívne odôvodnený. Okolnosti, ktoré charakterizujú rozdielne situácie a tým aj ich porovnateľný charakter, je potrebné určiť a posúdiť najmä s ohľadom na predmet a cieľ aktu práva Únie, ktorý zavádza dané rozlišovanie. Okrem toho treba zohľadniť zásady a ciele oblasti, do ktorej predmetný akt patrí. Tento prístup by mal tiež prevážiť *mutatis mutandis* v rámci preskúmania, ktorého účelom je posúdiť súlad vnútroštátnych opatrení vykonávajúcich právo Únie s ohľadom na zásadu rovnosti zaobchádzania. [37]

58. Hoci je článok 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008 formulovaný abstraktným a všeobecným spôsobom, z niektorých skutočností uvedených v spise, ktorý bol predložený Súdnemu dvoru, vyplýva, že bol prijatý práve s cieľom upraviť vymáhanie pomoci vyhlásenej za protiprávnu rozhodnutím 2003/193 [38]. Navyše návrh na začatie prejudiciálneho konania, pripomienky spoločnosti A2A a talianskej vlády zvýrazňujú rozdiely medzi metódou výpočtu úrokov stanovenou článkom 24 ods. 4 zákonného dekrétu č. 185/2008 (zloženou) a metódou, ktorú stanovuje článok 1283 talianskeho občianskeho zákonníka [39] (jednoduchou). Okrem toho, z vnútroštátneho právneho rámca predloženého vnútroštátnym súdom nie je jasné, či sa metóda zložených úrokov uplatnila alebo sa stala uplatniteľnou iba na štátnu pomoc, ktorá má byť vymáhaná v súlade s rozhodnutím 2003/193, a nie na inú protiprávnu pomoc [40].

33 — Pozri analogicky rozsudok Belgicko/Komisia (C-75/97, EU:C:1999:311, bod 65).

34 — Pozri rozsudok Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia (C-471/09 P až C-473/09 P, EU:C:2011:521, bod 100).

35 — Podľa spoločnosti A2A Talianska republika neuplatnila zložené úroky na vymáhania uskutočnené v rámci výkonu rozhodnutia Komisie z 12. júla 2000 o štátnej pomoci poskytnutej Taliansku vo forme daňových zvýhodnení pre podniky z odvetvia staviteľstva lodí, v zmysle talianskeho zákona č. 549/95 (Ú. v. ES L 279, s. 46).

36 — Rozsudok Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (C-580/12 P, EU:C:2014:2363, bod 51).

37 — Rozsudok IBV & Cie (C-195/12, EU:C:2013:598, body 50, 52 a 53).

38 — Článok 1 zákonného dekrétu č. 10/2007 je nazvaný „Výkon rozsudku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 1. júna 2006, vo veci Komisia/Taliansko (C-207/05, EU:C:2006:366). Výkon rozhodnutia Komisie 2003/193/ES z 5. júna 2002“. Pozri aj poznámku pod čiarou 7 týchto návrhov.

39 — Pozri body 22 a 23 týchto návrhov.

40 — Pozri poznámku pod čiarou 8 týchto návrhov.

59. Uvádzam tiež, že talianska vláda vo svojich pripomienkach nevysvetľuje, prečo sa vnútroštátny zákonodarca rozhodol rozšíriť metódu výpočtu stanovenú nariadením č. 794/2004 len na úkony vymáhania založené na rozhodnutí 2003/193. Uvádza iba, že vnútroštátna právna úprava sleduje obnovenie situácie predchádzajúcej poskytnutiu protiprávnej pomoci a že „zatiaľ čo všeobecné pravidlo vnútroštátneho práva (a síce to podľa článku 1283 občianskeho zákonníka) zakotvuje zásadu, podľa ktorej sú úroky vo všeobecnosti jednoduché, osobitné pravidlá, ktoré upravujú vymáhanie štátnej pomoci pri výkone rozhodnutia 2003/193 uplatňujú opačnú zásadu, podľa ktorej sú úroky zložené“.

60. Je pravda, ako som už skôr vysvetlil, že taká vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá stanovuje metódu zložených úrokov na výpočet dlžných úrokov z pomoci, ktorá sa má vymôcť, sleduje iba obnovenie situácie predchádzajúcej vyplateniu protiprávnej pomoci a elimináciu všetkých finančných výhod vyplývajúcich z pomoci, ktoré majú protisúťažné účinky. Stanovením tejto metódy totiž vnútroštátna právna úprava predchádza tomu, aby si podniky ponechali výhodu zodpovedajúcu bezúročnej pôžičke. [41]

61. Účinné uplatnenie článkov 107 ZFEÚ a 108 ZFEÚ teda vyžaduje, aby členský štát mohol prispôsobiť metódu výpočtu úrokov z protiprávnej pomoci na eliminovanie všetkých finančných výhod vyplývajúcich z pomoci a aby právna úprava, ktorá mení predchádzajúcu právnu úpravu, neviedla k porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania.

62. Na základe toho skutočnosť, že podniky, ktoré sú príjemcami pomoci, a adresáti príkazov na úhradu v zmysle článku 24 zákonného dekrétu č. 185/2008, sa nachádzali v odlišnej a horšej situácii než podniky, ktorých sa týkali rozhodnutia o vymáhaní pomoci adresované Talianskej republike pred rozhodnutím 2003/193, nepredstavuje porušenie zásady rovnosti zaobchádzania. [42]

63. Možno to neplatí vo vzťahu k súčasným rozhodnutiam o vymáhaní pomoci, alebo k rozhodnutiam vydaným po tých rozhodnutiach, ktoré sú založené na rozhodnutí 2003/193 a ešte nepodliehali nariadeniu č. 794/2004, ale návrh na začatie prejudiciálneho konania neobsahuje dostatok informácií na posúdenie toho, či prípadná diskriminácia v tomto smere skutočne existuje.

64. Keďže Súdny dvor nedisponuje konkrétnymi informáciami o ďalších súčasných alebo neskorších rozhodnutiach o vymáhaní pomoci, ani o prípadných kritériách, ktoré by boli základom takéhoto prípadného rozlišovania, a v tom prípade, ich odôvodnením, prináleží vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal túto otázku na základe zásad rozvinutých v týchto návrhov.

65. Ak by vnútroštátny súd dospel k záveru, že A2A bola skutočne obeťou neodôvodnenej diskriminácie, bude musieť prijať nápravné opatrenia potrebné na elimináciu tejto diskriminácie, a to v súlade s vnútroštátnym postupom. Inými slovami, na účely zabezpečenia potrebného účinku všeobecnej zásady rovnosti by bol vnútroštátny súd povinný, bez toho, aby sa vzdal zdanenia úrokov, zamietnuť uplatnenie metódy zložených úrokov na výpočet dlžných úrokov z pomoci, ktorá sa má vymôcť od spoločnosti A2A.

41 — Pozri body 41 až 43 týchto návrhov.

42 — Skutočnosť, že Talianska republika uplatňuje v súlade so zásadou procesnej autonómie metódu zložených úrokov, zatiaľ čo ostatné členské štáty uplatňujú metódu jednoduchých úrokov, nepredstavuje, na rozdiel od tvrdení spoločnosti A2A, porušenie zásady rovnosti zaobchádzania. Zásada procesnej autonómie totiž predpokladá, že môžu existovať rozdiely v zaobchádzaní medzi príjemcami protiprávnej pomoci v rozdielnych členských štátoch, ktorí sa tým nenachádzajú v porovnateľných situáciách, samozrejme s výhradou, že tieto rozdiely nenarušujú účinnosť práva Únie.

VI – **Návrh**

66. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku, ktorú položil Corte suprema di cassazione (Taliansko), takto:

Článok 14 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 ZFEÚ, články 9, 11 a 13 nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie (ES) č. 659/1999 a všeobecné zásady práva Únie sa majú vykladať tak, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vo vzťahu k vymáhaniu štátnej pomoci vyplývajúcemu z rozhodnutia Komisie [oznámeného 7. júna 2002] stanovuje, že úroky sa určujú na základe uplatnenia metódy zložených úrokov.